

п е р е щ ь

ГОЛУБ МИРУ. — Тут я себе почуваю в цілковитій безпеці.

Мир

Мир — це не містер блудливо-пихатий,
Не Штатів промовець фальшиво-облесний.
Мир — це оновлені села і шахти,
І труд наш натхненний, як подвиг чудесний.

Мир — це щаслива усмішка дитини,
І матері тиха і сонячна радість.
Мир — це квітучі сади Батьківщини,
І сивих дідів забезпечена старість.

Мир — це не Маршалла «план» для Європи,
І мир — це не Трумена «пакт Атлантичний».
Мир — це розорані плугом окопи,
І пензель митця, і наш план п'ятирічний.

Мир — це палаци і світлі оселі,
Високі врожаї, ліси на просторі.
Мир — це страйкуючий докер в Марселі,
І «фау»-платформи, потоплені в морі.

Мир — це не атомні склади в Канаді.
І мир — це не долари в позику Тіто.

Мир — це в Тулоні не грузять снарядів,
І Прага кара ватиканських бандитів.

Мир — це незламна рішучість народів
Відстояти мир. (І межі їй немає).
Мир — це братерство степів і заводів,
І прапор повстання в далекій Малайї.

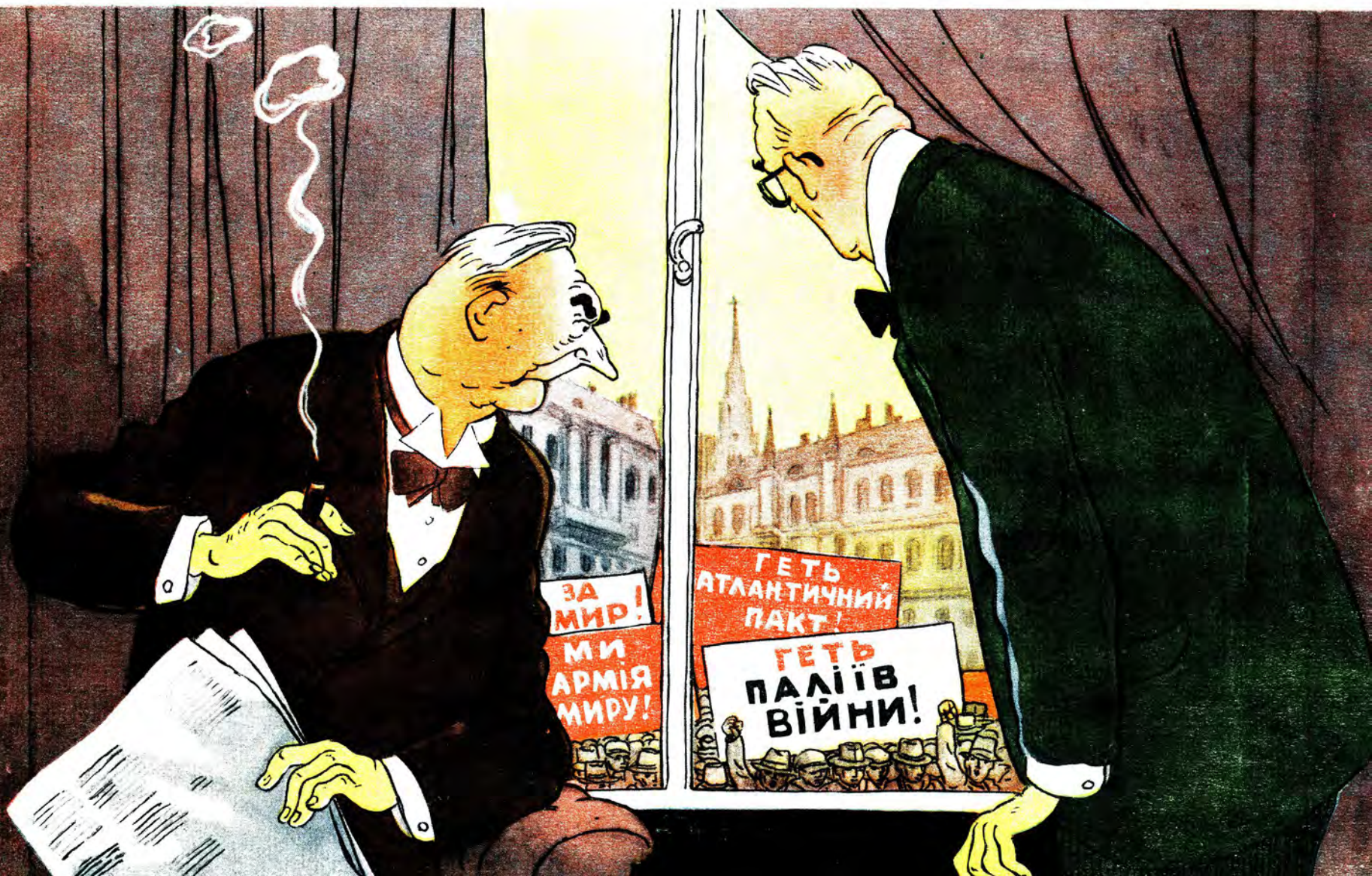
Мир — це не Черчілля заклик палійський,
І не Ачесона чаклунство «тотальне».
Мир — це рубінові зорі Кремлівські,
Мир — боротьба з палями загальна!

Мир — це судова палата народна.
І суддів у ній вісімсот мільонів.
Місія в суду одна, благородна —
Приборкати і черчіллів, і ачесонів.

Мир — це свобода і радість Китаю,
І прагнення людства звільнитись від гніту.
Мир — це могутня хода Первомаю
Із прапором волі по цілому світу!

— В день 1 Травня мені завжди землетрус ввижається...
— Невмолима закономірність, містер: коли мільйони
йдуть у ногу — земля дрожить...

Мал. БЕ-ША

В іменському царстві, в арабському государстві жив та був собі іменський король — імам Ях'я. Іменський імам мав вісім синів, три доньки, стільки ж зятів, удвічі більше друзів, утричі — князів, учетверо більше власних охоронців. Жив собі імам та поживав та долари наживав.

Якось уночі імамові наснилося, що ніби до його скарбниці добрався чикагський бандит. Імам прокинувся нажаханий, ляснув тричі в долоні, поклявся до себе своїх вірних слуг і звелів перевірити, чи нема якогось чужака в імамському палаці. Потім Ях'я покликав до себе звіддаря й розповів йому страшний сон.

— Скажи мені, о великий мудрець, до чого цей сон?

Мудрецеві дуже не хотілося виходити з палацу й дивитися на темне небо, і він вирішив подивитися на зірки, що так заглибно та красно поприпулялися в кутку смугастого прапора одної заокеанської держави.

— О, найсвітліший із найясніших! О, найвеличніший із величних імам! Зоря Сатурн збільшилася, вона просто роздалася, ніби бобів об'їлася, вона пророкує тугу, що її несуть тобі невірні. А наша супутниця Венера все моргає та й моргає, тремтить і міниться барвами, ніби блудниця з твого гарему, — вона вичує тобі зраду й грабунки! Хай боронить тебе аллах!

Звіддар низько вклонився і, не розгинаючись, порачкував з імамовою опочивальні.

Ях'я коротав ніч у тяжких і тривожних думках. А вдосвіта, коли придворні слуги тільки-но переверталися на лівий бік, імам підхопився і вчинив такий гамір, що його охоронцям здалося, ніби до палацу вдерлася зграя лютих гепардів, і охоронці з переляку поховалися під ковдрами з головою.

Лютий імам і ніг не помив, і на сонце, що сходило, не помолвився, а зібрав своїх найвірніших друзів і найпокірніших рабів і наказав висипати в бідони з-під американського бензину всі свої заощаджені скарби — аж цілих 10 мільйонів єгипетських фунтів. Уся сума помістилася в 15 бідонах. Тоді п'ятнадцятеро найпокірніших рабів взяли на плечі п'ятнадцять важених бідонів, і під охороною найвірніших друзів, на чолі з імамом, процесія таємно вирушила до Аравійської пустелі: зупинилися вони серед дюн та барханів біля одинокої миршавої пальми. І звелів імам своїм покірним рабам копати в пустелі тридцять ям. І звелів імам покласти в п'ятнадцять ям по бідону з золотими фунтами в кожну і засипати їх піском.

Коли скарб було закопано, імам Ях'я звелів своїм вірним друзям забити своїх покірних слуг, щоб з ними вмерла таємниця закопаного скарбу. Вірні друзі миттю виконали наказ свого володаря. П'ятнадцять трупів вони поклали, як бідони, в п'ятнадцять готових уже ям і засипали їх піском.

Радісний і жвавий повернувся імам до палацу. Тепер він гадав доручити своєму прем'єр-міністрові знищити своїх вірних друзів, — і тоді велика таємниця лишилася б таємницею для всіх і назавжди.

Але не встиг Ях'я шепнути слівце своєму прем'єр-міністрові, як один із вірних друзів імама розповів про таємницю своєму найближчому другові, а за годину про лютість іменського короля знала вся держава, все арабське царство і навіть шумливі базар у Дамаску, і навіть тихий гарем у Багдаді. Обурилися всі шейхи, халіфи, паші, беї й королі. «Ях'я — невірний!» — закричали вони. Розгнівалися на імама всі духовні вожді ісламу, заскидали мули Шираза, заревали ішаки Тегерана, загриміли англійці в Лондоні та в Адені.

Обуренню «високогуманних» персон не було ні меж, ні краю... Хтось із найближчих друзів імама вхопив банку американської «свинячої тушонки» і, не злякавшись корана, тарарахнув імама по його найсвітлішій голові. Імам кречував, прянувши його руки до неба та й ущик. Разом з імамом його найближчі й найвірніші друзі відправили на той світ і трьох синів імамових, і іменського прем'єра.

— Прийми їхні душі, аллах!

Прості люди в Імені говорять, що винний у всьому сам імам Ях'я. Він дуже задивлявся на долари й привчив своїх близьких вгадувати долю не по зірках небесних, а по зірках смугастого прапора одної заокеанської держави. Хоч що там говорять, але факт, що відтоді Ях'я не живе й не поживає, і доларів не наживає.

Таку арабську казку нещодавно розповідав радіоглядач лондонського «Бі-бі-сі». Нью-Йоркський «Голос Америки» не розповідав у цей день своїх казок, хоч і знав про це не гірш, як і «Бі-бі-сі»: нью-Йоркські арапи просто не зуміли придумати чогось такого, що могло б перевершити Лондон. Однак, коли американці вгадали свою, американську казку про імама Ях'ю, весь світ уже знав про справжні події в невеличкій арабській державі Імені.

А що трапилося на священній землі ісламу?

Американський мусульманин Абдалах Едді бей (він же Вільям Едді) одігнув на задній план від аравійської нафти англійського мусульманина Ель Хаджі Абдалаха Фільбі бей (він же Джон Фільбі). І останній затаїв лють.

Пілігрим з Уолл-стріту мав більше доларів, ніж паломник із Сіті, і через те мудрий Абдалах Едді бей продерся до Імені. З королем Ях'єю (розуміється, за долари) було підписано американсько-іменську угоду про торгівлю й про те, що США позичають Іменові один мільйон доларів. А за цим дванадцять американських нафтових королів почали домогатися в Ях'ї нафтових концесій на узбережжі Червоного моря.

І ось тут, до краю вже приборканий, британський лев вирішив огризнутись. Абдалах Фільбі бей, як справжній магометанин, не зміг допустити, щоб якийсь невірний Вільям Едді і далі бруднив священну землю. А до того ще й у Лондоні завмили: «Пробі! Америка продирається до Імені, що на півдні межує з британським протекторатом Адені. Чи довго до лиха?».

І Абдалах Фільбі бей, через аденських та іменських агентів, підкупує «найсвітліших» і «найясніших» феодалів, серед них і восьмого сина короля й королевого зятя, та організовує переворот в Сані (столиця Імені). Після вбивства імама Ях'ї, його трьох синів та прем'єр-міністра королівську корону одяг на себе імамів зять Абдулла-ель-Вазир, а пост прем'єр-міністра посів син Ях'ї — Ібрагім.

Звідси й починається американська казка.

«Перший син імамів Ахмет, обурений підлотою зради й запродавства Ібрагіма й Вазира, зібрав іменські племена, вибив мечі і на чолі своїх воїнів пішов війною проти убивць свого батька...»

Американці, обурені свинею, що її їм підклали англійці, кинули на криваву січу свого ставленика Ахмеда, якого озброїли американським мечем та іншою американською зброєю.

В Імені почалася міжособна кривава різня. Палали села, мусульмани стинали один одному голови, розпинали на деревах, палили живими в огні. За англо-американську конкуренцію монополій гинули ні в чім неповинні люди.

Переміг Ахмед. Він одрубав голову Вазирові й сам осідлав трон короля Імені.

Тепер американські розвідувальні експедиції прямують в Іменську пустелю розшукувати скарб, закопаний імамом Ях'єю (на кшталт того, як зробили янки в Туреччині, розшукуючи на горі Арарат Ноїв ковчег).

Чи знайдуть американці скарб короля Імені, чи знайдуть вони там нові нафтові родовища, — цього не зможе вгадати «наймудріший з мудрих» звіддарів, але що іменський народ і всі народи Сходу незабаром знайдуть у себе сили, щоб витурити з своїх земель усіх отих шукачів «скарбів» та «ковчегів», — це можна з певністю сказати, не дивлячись навіть на Сатурн та на Венеру.

Італійські власті виписали з США удосконалені автопомпи й застосовують їх для розгону робітничих демонстрацій. (3 газет).

ПРОВАЛИЛИСЬ З ПОМПОЮ — І помпа не допомагає — кишка тонка! Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ПАРЛАМЕНТСЬКИЙ ФУТБОЛ

У царській Росії казали:
— Становище гірше губернаторського!
А в Англії тепер кажуть:
— Становище гірше депутатського!

Після недавніх виборів англійський парламент поділився на дві рівнозначні капіталістичні команди — збірні лейбористів і збірні консерваторів. У кожній команді, приблизно, по триста гравців. Лейбористська більшість складає якихось там шість депутатів-одиниць. Капітани команд залишилися старі: у консерваторів — заслужений палій війни Уїнстон Черчілль, у лейбористів — не менш заслужений штандержець Черчілла — Клемент Етлі.

Рівність сил обох команд надає особливого азарту парламентській грі і розпалює пристрасті боляників. За правилами гри, консерваторам досить одержати на якому-небудь парламентському засіданні більшість в один голос, щоб ухвалити перший-ліпший закон і повалити лейбористський уряд. Так що доля лейбористського уряду завжди висить на волосинці. Хай лише пара-друга лейбористських депутатів об'їється зіпсованими американськими консервами, одержаними за планом Маршала, і не прийде на засідання, так і кінець! — чисельна перевага переходить до консерваторів, і лейбористський уряд летить шкереберть.

В таких умовах, коли один голос може стати вирішальним, обидві команди вживають драконівських заходів, щоб забезпечити спороцентну яку своїх членів на парламентські засідання. Невяка суворо забороняється. Ні хвороба, ні іменині дружини, ні похорони своячениці поважними причинами не вважаються.

У кожній команді є спеціальна службова особа — «уїп», тобто «батіг», або «загонщик». Обов'язок цього «батіга» — загнати в парламент членів своєї команди. «Уїп» знає, де цієї хвилини пере-

буває кожен депутат, у якому барі, клубі або в іншому значному місці треба шукати його, щоб доставити в парламент до початку голосування. Ніколи ще з часів королеви Вікторії «уїпи» не мали такого диявольського навантаження, як у теперішньому парламенті. Вони доставляють на засідання не лише п'яних у дим депутатів, але й хворих з високою температурою, закутаних у пледи, окриплених й осиплих. На одне із засідань парламенту лейбористського депутата принесли прямо з лікарні, на носилках, у супроводі лікаря й сиділки, і поклали на лаву, мов на операційний стіл. Розказують, що потім того депутата помилково поставили догори ногами, так що голосував він не руками, а ногами. Кажуть також, що лікар і сиділка під шумок також проголосували — і руками, і ногами.

Проте «уїпи» вже не можуть обмежуватися лише транспортуванням і витверезуванням депутатів: вони вимушені вживати профілактичних заходів, загартовувати й тренувати свої команди, приписувати кожному депутатові харчовий режим і спортивні вправи, регулювати години сну і кількість вживаного віскі. Не життя, а суцільний великий піст! От чому в Англії таке популярне прислів'я:
— Становище гірше депутатського!

Поки що змагання між обома командами закінчувалися вничю. Лейбористи все ще не здають своїх воріт. Що буде далі — сказати важко. Та зате з усією точністю можна сказати, що яка б команда не перемогла, становище англійських трудящих буде дедалі гіршати. Вони ще раз переконаються, що парламентський балаган з його фальшивими змаганнями капіталістичних команд — суцільне шахрайство й обдурювання мас.

Р. БОРИСЕНКО.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ДО ДРУГИХ РОКОВИН ПЛАНУ МАРШАЛЛА — Вам допомогти, чи ви самі втопитесь?

ДІЯ ПЕРША

Праворуч — хата Кіндрата Галушки, ліворуч — хата Саливона Часника. На першому плані — вулиця, від якої садби Часника й Галушки відгороджені низеньким тинном. В глибині — сад. Перед хатами Галушки й Часника стоять столи, стільці. На подвір'ї Часника сидить старший міліціонер, за столом коло нього — секретар сільради. Перед міліціонером стоять Часник, син його Гриць і дружина Палажка. Шия у Часника замотана рушником. На подвір'ї у Галушки за столом сидить Галушка з об'язаною рушником головою, коло нього Довгоносик і Параска.

МІЛІЦІОНЕР: Пиши протокол номер один.
СЕКРЕТАР: Пишу протокол номер один.
МІЛІЦІОНЕР (до Часника): Ваше прізвище, громадянин?

ЧАСНИК (здивовано): А чи ти, Петро, не знаєш? Чи здурів, що так питаєш? Ой! Як ти смів підняти тона Проти мене, Саливона? Ой! Я ж у «Смерть капіталізму» Двадцять років головою! (перебиває): Тут нема приятелізму! Не кажіть, бо я не чую. Перед вами я не Петька, А старшої товариш Редька! І як я сполняю службу — Не тупились до мене в дружбу! Тут не сват я і не зять. Ето нада понімать!

(До секретаря)
Пиши протокол номер один. (До Часника)

СЕКРЕТАР: Ваше прізвище, громадянин? Написав. Навіщо тут здіймає ти крик. Ось дивись: ответчик — Саливон Часник.

МІЛІЦІОНЕР: Зачерни... І не пиши. З уст ответчика пиши! Не заснакуй наперед. Це наносить форми вред!

(До Часника)
Прізвище? Звати? Це форма! Закон!

ЧАСНИК: Вписуй по формі — Часник Саливон!

МІЛІЦІОНЕР (до секретаря): К пункту два тепер пішли. (До Часника)

ЧАСНИК: В білих арміях були? Ти сзнавись, чи може вчадів? Я ж їх сам дубасив ваді із Будьоним... Та ще як!

ГАЛУШКА

(До Палажки)
Чуєш, жінко, дай піджак! (почув, перестав стогнати і каже до своєї жінки): Чуєш, жінко, дай піджак!

Палажка вносить піджак. Часник одягнув. На піджаку — орден Червоного Прапора. На другому подвір'ї Параска вносить піджак. Галушка одягнув, у нього теж орден Червоного Прапора. Міліціонер помацав орден Часника, підморгнув.

МІЛІЦІОНЕР: Фант — не був. Тепер вадать.

(Багатозначно)
Ето нада понімать! (До Часника)
Розкажіть за що і як Бились ви з Галушкою?

ЧАСНИК: Для свого колгоспу «Смерть капіталізму» Я хотів купити в «Тихому житті» Тобто у Галушки, сина для худоби. Стрів його раненько і кажу: продай! І захтів Галушка з мене втрос здерти! Я йому і врізав: «Ах, ти спекулянт!» В нього, як відомо, єсть багато лугу, Цілі гори сина. Ну, а ферми нема.

Тут ми і зчепились... Бреше! Ох, і бреше! (щоб допекти Галушці, співає): В мене ферми — скоту повні, Доглядять лише встигай. А в Галушки на припоїні Лиш однісінький... бугай.

ГАЛУШКА: Тут ми і зчепились... Бреше! Ох, і бреше! (щоб допекти Галушці, співає): В мене ферми — скоту повні, Доглядять лише встигай. А в Галушки на припоїні Лиш однісінький... бугай.

ЧАСНИК: Вписуй по формі — Часник Саливон!

МІЛІЦІОНЕР (до секретаря): К пункту два тепер пішли. (До Часника)

ЧАСНИК: В білих арміях були? Ти сзнавись, чи може вчадів? Я ж їх сам дубасив ваді із Будьоним... Та ще як!

МІЛІЦІОНЕР: Зачерни... І не пиши. З уст ответчика пиши! Не заснакуй наперед. Це наносить форми вред!

(До Часника)
Прізвище? Звати? Це форма! Закон!

ЧАСНИК: Вписуй по формі — Часник Саливон!

В мене вівці і ягнята, І корівок більше ста, І телята, і лошага, А в Галушки — ні хвоста!

ТА за те у мене має Вдома кожен — огого! Він мене перебиває! (розводить руками). Територія його!..

Ач, хитрує! Ач, підлота! Затули, куркулько, рота! Щоб тобі на пуп чиряк.

Як? Мені? За віщо? (єхидно): Так!

МІЛІЦІОНЕР: Одмінюю ці дебати! (До Часника)

Прсшу свідчення давати! Він мене, орденосця, Смів назвати спекулянтом! (продовжує розповідати):

Я на нього — спекулянт! Він на мене — кар'єрист! Розмахнувся я щодуху Та по вуху з флангу — бац! Він на мене «ти бандит!» І за шию ззаду — хват! Задущив би! Та в резерві Бує якраз мій син Грицько.

Доволі! Розкажи тепер — Григорій Часник, комбайнер! (До Грицька)

Куди ти ударив Галушку? (тримає добрий дрюк):

В манушку! За кого була ця розплата? За тата.

І більше Галушка не бився? (махає головою, що «ні»):

Завлявся! Замовк і лежав акуратно!

МІЛІЦІОНЕР: Ясно... Скільки років? Так що... п'ятдесят.

МІЛІЦІОНЕР: Фах і должність ваша? (До секретаря)

МІЛІЦІОНЕР: Вписуй допущта!

ГАЛУШКА: Голова колгоспу «Тихе життя».

МІЛІЦІОНЕР: Розкажіть коротко...

ЛІБРЕТТО КОМІЧНОЇ ОПЕРИ ЛАУРЕАТА СТАЛІНСЬКОЇ ПРЕМІЇ СТЕПАНА ОЛІЯНИКА ЗА ОДНОМЕННОЮ ПЕСОЮ ОЛЕКСАНДРА КОРНІЙЧУКА

Понятно! (До Часника)
Підніми протокол!

Часник підписує. Міліціонер переходить на подвір'я Галушки, сідає за стіл. Коло нього секретар.

МІЛІЦІОНЕР: Пиши протокол номер два. (До Галушки)

Прізвище? Галушка.

МІЛІЦІОНЕР: Як зовуть? Кіндрат.

МІЛІЦІОНЕР: Що ж тут довго говорити. Було б круто бідоласі! Часника я міг прибити. Що б не син його в запасі. За цю він розкривався. Став ганьбити «сплекулянт».

Підстрибнув я, розігнувся І на шию сів... десантом. В горло пальцями вчепився І давай його душити. Гриць — як тріснув! Я й завлявся...

Що ж тут довго говорити? Як це з флангу і по вуху Він урізав вас щодуху? (перебиває):

На словах це не понятя. Ето нада іспитать!

Прошу зняти розмір гулі! (до Галушки): Розмотайте, зараз знімем. (Галушка розмотав голову, міліціонер вимірлює пальцями).

(до секретаря): Запиши, що голова Гулю вигнала з-під шкіри. (Мірляє)

Вперек на... пальців... два. А вподовж... пиши чотири! Запиши мене, як свідка!

Ваше прізвище? Ви звідки? Я тут свій.

(Дістає паспорт)
Один момент! Це торговий наш агент!

Міліціонер подивився паспорт, покрутив щось головою, повернув. Всі йдуть до хати. Секретар пустився йти вулицею. Виходить чоловік, веде мотоцикл. Став, оглянув машину. Міліціонер побачив його, вигукнув «Ей!» і киває пальцем, щоб той підійшов.

Хто такий ви, мушу знати? Прошу дати документ. Ось він. Натє і дивіться. Голова колгоспу «Тихе життя». Розкажіть коротко...

Розрішите отлучиться?!

Мотоцикліст усміхнувся, ствердно кивнув головою, що можна йти. Міліціонер, чітко відбиваючи кроки, пішов. Мотоцикліст сів біля машини і почав розбирати... З хати виходить дочка Галушки Галя. Вона спочатку не помічає мотоцикліста. Схвильована тим, що сталося (бійкою між батьком і Часником), Галя співає.

Ходку сумна і замурена В ріднім краю поміж нив. Грицю, невже я обдурена? За що ти батька побив? Ти ж говориш, що з Галиною Помисли в тебе одні. Нам степовою рівниною Ой, не гуляти вже, ні! Я ж зі столиці мов горлиця Тягла до тебе в наш край. Тягло, як серцю доводиться З болем казати: прощай!

Ходку сумна і замурена В ріднім краю поміж нив. Грицю, невже я обдурена? Грицю мій, що ти вчинив?

(несподівано для Галі):

Із-за чорт журиться Та за того Гриця?!

Добрий день! Чого ви стали? Щось зайло, чи зламали?

Щось зайло... Та й ворожу. Дайте ж вам допоможу. (Метнулася до мотоцикліста. Розбирає деталі, показує, що ось так, мовляв, треба).

Ти звіділь? З оцього дому (показує на хату).

Ну, а ви? А я з обкому.

А я з обкому.

А я з обкому.

ГАЛЯ (вдаривши руками об пол): Та тобі, снажи, не соромно! Де це чувано, видно, Щоб шофер обкомініні Так не тямив у машині? Мусиш бути віртуозом, Не волами ж це, не возом: Глянь сюди ось! (Показує в машину) Ти ж розтяпа. Ех, шокере! Ех, ти шляпа!

МОТОЦИКЛІСТ (кидає репліку): Самокритика в запалі! Криві, кажи. Громи вже далі!

ГАЛЯ: Далі буде «поза планом». Як зовуть тебе?

МОТОЦИКЛІСТ: Степаном. А тебе?

ГАЛЯ: А я Галина. Я тутешня. Он хатина. Тут росла я, хліб ростила, Комбайнером стала тут. Ну, а зараз?

МОТОЦИКЛІСТ: Поступила В музикальний інститут. Я ж то чую — голос сильний!

ГАЛЯ: Заспівай же про цей вільний, Про широкий степ артільний! Помагай, шофере-брате. Я люблю про степ співати!

ПІСНЯ ПРО СТЕП (Дует)

То не море шумить, золотиться, У безмежній ясній даліні, То колишаться хвилі пшениці — В степовій стороні!

Скільки глянь — широчінь урочайна, Розцвітають багатства землі! У хлібах проливають комбайни — Степові кораблі!

Світить селам і зорям гоним золотиться, Електричного світла маяк — У степу, де лежить під Херсоном Партизан Желізняк!

Йдуть учитися хлопці, дівчата. Ім дорога до щастя ясна. Йде в Комуни, піснями багата Степова сторона.

(Продовження в наступному номері)

На Україні широко розгорнулось будівництво гідротехнічних споруд, колгоспних ставків і водоглищ. У цьому році буде посіяно і посаджено 201.580 гектарів захисних лісонасаджень.

ПРИРОДА И ЛЮДИ

— Що ви копаєте, люди добрі?
— Вам могилу, проклятуші!

З матеріалів, надісланих на конкурс Перця

Ц Е В Ж Е Ф А К Т ! !

Г ОЛОВА колгоспу, Демид Петрович, нервував.
— Дзвонив? — спитав він у рахівника.
— Не дзвонився, Демиде Петровичу, все «зайнято» й «зайнято».
— Дзвони ще раз.
Рахівник крутнув ручку:
— Центральна!.. Золото! Дайте мені місце... Дайте, кажу, місце!.. У вас душа єсть?.. Єсть, питаю, душа?!..
— Що ти з нею душевну дискусію розводиш?! — розсердився голова і вирвав трубку у рахівника. — Центральна!.. Центральна, ви розумієте, що таке зрив зобов'язань?! Га!.. Що?.. А чорт!.. — і повісив трубку. — Ану прочитай ще раз телеграму.
Рахівник вийняв із шухляди телеграму на червоному бланкові й прочитав: «Спеціалітаком командируюмо кандидата двадцять восьмого ранком...»
— А сьогодні!..
Демид Петрович не встиг закінчити фрази, як до контори вихором увірвався Васильок і не своїм голосом закричав: — Ле-ти-ть! Леги... — і тільки його й бачили. На якусь секунду всі отетеріли. Потім голова колгоспу ще проворніше за Василька вискочив на вулицю і зник десь за рогом. Рахівник почав нашвидку складати свої папери.
— Те-с-с... Чуєте? Гуде!.. — підморгнув він обліковцеві й дівчині-прибиральниці Оксанці.
Оксанка схопила відро з водою і почала бризкати на чисту підлогу, та так хлопнула, що облила рахівникові галіфе.
— Ой, звиняйте...
— Ніколи звиняти! Кидай дурну роботу, у нас чисто. Біжи до куховарки, одна нога тут, друга — там. Скажи, хай готує сніданок і пам'ятає для кого! — скомандував рахівник.
— Біжу! Лечу! — пташкою шугнула за двері дівчина.
— Пішли й ми, глянемо, що за птиця

прилетіла. Це не жарт — кандидат спеціалітаком!
Вискочивши з контори, рахівник з обліковцем побачили, як літак помахав крилами і пішов на посадку. Вони теж побігли туди і зіткнулися з Демидом Петровичем.
— Ви куди, орли?
— Уже прилетів! Ви бачили? — задихавшись, питав рахівник.
— Лаврін, та не він! — з досадою махнув рукою голова.
— А хто ж?
— Наш колишній патронований Стюпка... Бригадир розкаже. Я сам не бачив. Каже, вийшов Стюпка з аероплана, солідний такий, не впізнаєш, поздоровкався і подався напростець городами до баби Параски, що його виховувала.
— А де ж той, що спеціалітаком? Кандидат?
— Ума не приложу! — розвів руками голова. — У телеграмі ж сказано двадцять восьмого ранком... А воно вже за південь повернуло... і число двадцять дев'яте... Я ж твердо обіцяв на зборах!.. Пішли, хлопці, писати нову телеграму.
Не встиг рахівник умочити перо, а голова обдумати текст телеграми, як на порозі став Стюпа. Рахівник його спочатку й не впізнав. Зовсім не схожий він на колишнього патронованого, що ганяв за селом гуси. Ставний став, одягнений красиво. Змужнів.
Зрадівши, мов рідним, кинувся Стюпа до рахівника, до Деміда Петровича, до обліковця. Обнімається з усіма. А в самого очі блищать. Хтозна від чого при таких зустрічах блищать очі — від сонця, що летється у вікна, чи від радощів...
— Скільки літ, скільки зим!
— Сідай, Стюпо, ближче, — припрошував голова. — Ти хто тепер — директор, професор чи письменник?
— Ні те, ні друге, ні третє... Та чого ви такі смутні? Не раді, що прилетів?
— Та не те, — відмахнувся голова. — Сказати по правді — не твого літака че-

кали ми. До зарізу потрібен нам інженер-електрик, а він — умри — не летить. Боюсь, електростанцію до свята не пустимо.
Тихо ввійшла прибиральниця Оксанка.
— Готово? — повів бровами рахівник.
— Тітка казала, поки прийдете, все буде, «як часи».
— Ну, що ж, Стюпо, розмову продовжимо за сніданком. Ти у нас теж дорогий гість, — підвівся голова.
— Хвилинку, а у вас усе готово?
— Ого, там такі «гогелі-могелі» приготували, куди твоїм ресторонам! Інженера ж думали зустріти! Кандидата технічних наук!
— Та я не про «гогелі», — почервонів Стюпа. — Устаткування, питаю, все завезли?
— Та вже давно, діло за інженером стоїть. Ось підемо, все по дорозі розкажу.
— Значить, завтра можна починати монтаж?
— Як починати, а інженер?
— Інженер знайдеться. — І Стюпа вийняв з бокової кишені посвідчення і, посміхаючись, подав голові. Той дочитав до середини і, немов опечений, схопився з місця.
— Стюпка! А я, а ми... Кандидат наук! Оце так да! Ах ти ж... Значить, ні перше, ні друге, ні третє... Ах ти ж, Степан Семенович!
Рахівник, ще не второпавши в чому справа, спитав:
— Що ви там вичитали? Степан міністром став чи що?
— Прийде час, прийде час! А тепер він мені дорожчий від міністра. Живемо, хлопці! Наш Степан Семенович той самий учений інженер, якого ми чекаємо спеціалітаком, — урочисто оголосив голова колгоспу, ще раз обіймаючи дорогого гостя. — Тепер ми на свято будемо з електрикою. Це вже факт!..

м. Чернігів.

Г. ДЕРЕВ'ЯНКО.

ПОСТАНОВА ЖЮРІ

ВІДКРИТОГО КОНКУРСУ НА КРАЩІ САТИРИЧНІ ТА ГУМОРИСТИЧНІ ТВОРИ І МАЛЮНКИ, ОРГАНІЗОВАНОГО РЕДАКЦІЄЮ ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ»

ПЕРШІ ПРЕМІЇ в 5.000 крб.

присуджено С. ВОСКРЕКАСЕНКОВІ (м. Київ) за віршовану гумореску «В основному про гарбуз», опубліковану в № 3 «Перця» за 1950 рік.

в 2.000 крб.

присуджено М. БІЛЕЦЬКОМУ (м. Луцьк) за байку «Останній одноосібник», опубліковану в № 2 «Перця» за 1950 рік (видання для західних областей).

в 1.500 крб.

присуджено В. ЯРОШУ (м. Київ) за політичну епіграму «Його портрет», опубліковану в № 1 «Перця» за 1950 рік (видання для західних областей).

ДРУГІ ПРЕМІЇ в 3.000 крб.

присуджено В. ЗЕЛІНСЬКОМУ, учневі залізничної школи (станція Вапнярка, Одеської залізниці) за малюнок «План Маршала в дії», вміщений в № 1 «Перця» за 1950 рік.

в 1.250 крб.

присуджено С. КОВАЛЕНКОВІ (м. Ізюм, Харківської обл.) за байку «Весняна байка», опубліковану в № 3 «Перця» за 1950 р. (видання для західних областей).

ТРЕТІ ПРЕМІЇ по 1.500 крб.

присуджено:

1. А. ПОЛЯКОВУ (м. Кременчук, Полтавської обл.) за ряд фейлетонів і, зокрема, за фейлетон «Нічого дивного», опублікований у № 23 «Перця» за 1949 рік.

2. О. ІОНОВУ (м. Сталіно) за оповідання «Споріднені професії», опубліковане в № 2 «Перця» за 1950 рік (видання для західних областей).

3. В. БАКАЛОВІ (м. Полтава) за малюнок «Біля парадного під'їзду», вміщений у № 24 «Перця» за 1949 рік.

4. О. ПОДОЛЯКОВІ (м. Тульчин, Вінницької області) за малюнки: «У хвилях Китайської революції» та «Американська конституція», вміщені у № 1 та № 2 «Перця» за 1950 рік (видання для західних областей).

в 750 крб.

присуджено ІВАНУ ЦАРЕВИЧУ (м. Київ) за літературну пародію «Перегонка», опубліковану в № 5 «Перця» за 1950 рік.

ПРЕМІЇ ЗА КРАЩІ ТЕМИ ДО КАРИКАТУР по 500 крб.

присуджено:

1. М. ВАЙСБОРДУ (м. Харків) за тему «Голуб миру і стержня війни», вміщену у № 2 «Перця» за 1950 рік.

2. Ю. ІВАКІНУ (м. Київ) за тему «Хто, де і як сидить», вміщену в № 6 «Перця» за 1950 рік.

Крім того, журі відзначило, як такі, що заслуговують на увагу, твори 26 авторів — учасників конкурсу.

Рукописи й малюнки, надіслані на конкурс, авторам не повертаються.

Фотомонтаж Юрія КОЗЮРЕНКА

ПАПА БЕЗ БОЖОЇ МАСКИ

Ярослав ШПОРТА

Із книги „Іранський зошит“

1. Шах

Іде шах по своїй столиці
Не в оздобленій колісниці,
А в дарованім лімузині,
На заморській, чужій резині.

Не в халаті іранським, що ви!
У нью-йоркським новім костюмі,
У клітчастім, мабуть, шовковім,
Від якого леді в безумі.

Шах в пошані тепер за морем,
Містер Трумен його порадики.

Шах не ходить, убитий горем, —
Все зробить йому Трумен ладний.

Треба визвать до Вашингтона —
Літана присила для нього,
Розмовляє з ним для фасону,
Не шкодує гостю нічого.

Шах радіє:
— Усе для мене!..

Його серця не в'ялить смуток,
Що заморському джентельмену
Він країну приніс в дарунок.

Що продав свій народ в неволю,
Землі, нафту, руди, метали
Він чужинцям оддав без болю,
Наче воронам на поталу.

Хоч вмирають в нужді дехкани,
Хоч ростуть мозолі криваві, —
Все вивозять за океани,
У Америку пароплави.

Містер Трумен шле телеграми:
— Славний шах, ви навично з нами!
Містер Трумен його вітає:
— Хто ще кращого шаха знає!

А робочі кинуть роботу,
Глянуть вслід йому, пилом вкриті:
— Доки буде таку мерзоту
Наша рідна земля носити?

2. Тегеранські вітрини

Чого нема лиш на вітринах
У тегеранських магазинах!

Нові годинники, браслети,
Шовки, і шлейки, і взуття,
Старі панчохи і штіблети,
Чикагські леза для бриття,

Костюми, шлеми і пістолі,
Жувальна гума, пастила, —

За «планом Маршала» доволі
Сюди навезли барахла!

Купець зове: — Зайдіть, панове!
Купець блага: — Зайдіть, ага!
Та меркне небо вечорове
І осідає пилюга.

Ідуть робочі, тільки мимо,
Не ваблять їх вітрин огні.
І їхня лють, важка і зрима,
Клекоче у серцях на дні.

— Це нам з Америки підмога!
— Привозять мотлох з-за моря!..
— Везуть, відкрита їм дорога...
— Важають нас за дикарів!..

З вітрин би мотлох цей зібрати,
Нехай би він в огні згорів,
А тут поставити б за ґрати
Нью-йоркських, справжніх дикарів!

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 53 і 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 8 (187) (на українськом языку).

Підписано до друку 18.IV. 1950 р.

Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 01424

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 1741. Тираж 50.000 прим.

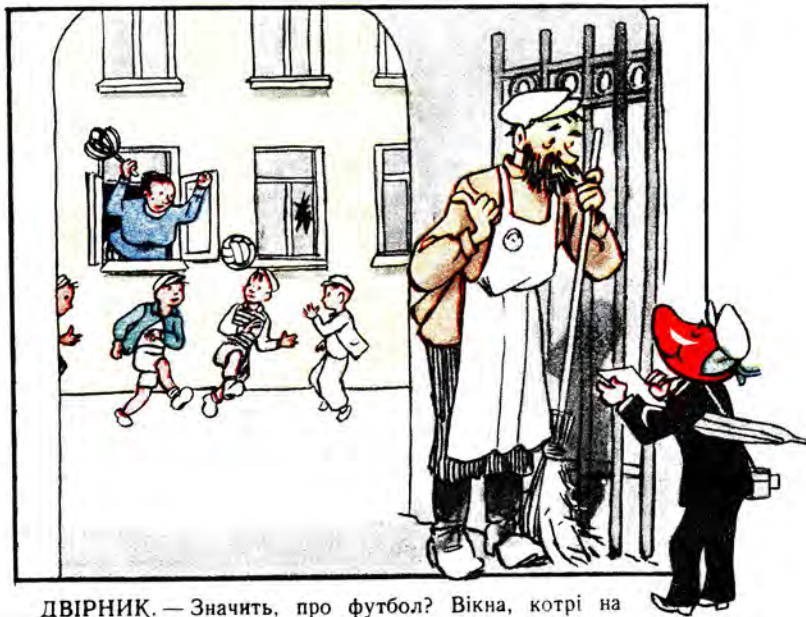
ЩО ВИ ДУМАЄТЕ ПРО НАСТУПНИЙ ФУТБОЛЬНИЙ СЕЗОН?

(Інтерв'ю Перця)

Мал. В. ГЛИВЕНКА

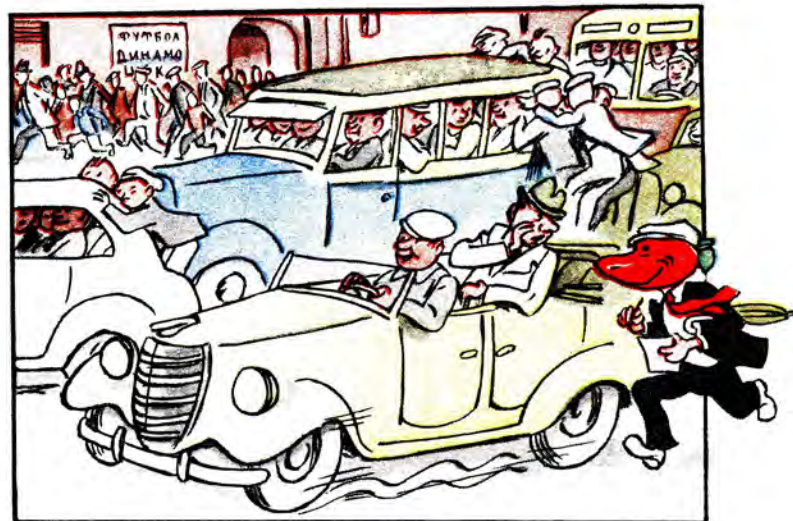
ТЕХРОБІТНИЦЯ. — Передбачаю двійки.

ДВІРНИК. — Значить, про футбол? Вікна, котрі на першому поверсі, обов'язково полетять.

НАЧАЛЬНИК БЮРО ПОГОДИ. — Мої прогнози, Перче, зайві. Матчі будуть відбуватись при всякій погоді. Між тим, передбачаю, що сезон сухим не буде.

— Які перспективи вашої заводської футбольної команди, товаришу директор?
— Нічого не можу сказати, дорогуша! Я болю за московський «Спартак».

РАДІОКОМЕНТАТОР. — Сподіваюсь, що в цьому сезоні комітети радіоінформації так прислухатимуться до голосу болільників, як болільники до мого голосу.

Як бачить читач взяти інтерв'ю в болільників Перцеві не вдалося. Чому? На це запитання дає вичерпну відповідь останній малюнок.